



# קרב, בריחה מן השבי, טיולים באירופה

**מ. ר. ירושלים:** מה, בשם אלהים רצונך, שאענה לך? אינני נוהגת לפרסם קבל עם ועדה ענינים פרטיים שלי, אתה רוצה שאשיב לך פרטים מסוג זה העלולים לסכך את התי עם מסיבה נכונה, בעוד שאתה פוחד מדבר פעוט כגילוי שמך. הבולים מוחזרים לך בכל הכבוד הראוי.

**ריקודים, אופרות ושקט**  
 ריקודים (911/473) כתוב לך, הוא אומר, רק משום שהכונת בחברתו אינו לסי טעמו. הוא אוהב לראות בעירה בגיל 16.5 אופי נוח, שהיה בתשיעה מענינת, אתה יוכל לשוחח על כל מיני נושאים. הוא עצמו אוהב לרקוד (בעממות או בסלוגנות, לא השבוי), מופיעה קלאסית ואופרטה, וגם ספורט. הוא יודע להיות שקט כשיש צורך בכך. על הנעה, שרצה לכתוב אליו להיות חיפאית.

**גיוון כתוב**  
 צעירות בת 16 (911/474) תלמידת תיכון ערב, שהיא שקטה מאד, אוהבת ללמוד ובקיעה להתבודד ולקרוק ספרות יפה, אומרת שאין לה חבר, ואין לה גם הפנאי לכך. עבודה, לימודים, שעורים וקריאה תופסים את מיטב זמנה. אולם היא מוכנה לנחון חיים חרוצים אלה בקרב את מכתבים מירי בחור רציני ופשוט בן 18 ומעלה. כנושאי התכתבות היא מציינת עה לימודים.

**רק לא חברת תנועה**  
 מי שהיא חיפאית, חמורה, לא נכונה כ"י, יותר, בת 18-19, עדינה וקצת בישינית, יכולה לכתוב אל מתבודד צעיר בן 21 למטרה — בתנאי שלא תהיה חברת תנועת נוער.

**נחמדה, בלי להחניף**  
 ירושלמית בת 21 (911/476) מקוה לקבל מכתבים מחברים אחרים. לשם כך יהיה עליה להיות בנובה של לא פחות מ-1.70 מ"מ, בעלי הופעה נאה, השכלה תיכונית או נכונה. רצוי שהיה חובבי ספורט וביולים, משום שגם היא חובבת אותם. כדי לא להחניף לעצמה יתר על המידה, היא רואה לנכון לצייין שהיא (ר"י) נחמדה.

**למארגן נוער, נחמדה ורצינית**  
 היא ילדה-הארץ, בן 18 (911/477), סימ' פטי, מארגן נוער, אוהב הרפתקות, ספורט, קולנוע וריקודים. הוא מבטיח לעניין ב"כתב נעה בגיל העונת של 17-15.5, ש"י תהיה נחמדה וקצת רצינית.

**לא רציניות וזא שמנות**  
 (911/478) רוצה להתכתב עם נעה שתהיה: (א) בלוגרית; (ב) בעלת נובה של 165-163 ס"מ; (ג) בעלת חוש הומור ועליזה (הוא איננו אוהב רציניות, גם לא שמנות). על עצמו הוא מספר ש"הוא נחמד, בעל השכלה טובה, אוהב מאד סמיטיקולונע ומחבב ספרים טובים ומיאטרון.

**הפעם — לא שמנמנות**  
 הכתבת הלחן נראה לי כמין מודעת שידוכים, יתכן ואני טועה. וכך — צעיר (911/478) עניו כנראה, מאחר שלא נתן כל פרטים על עצמו, פרט ל"עבודה שהוא בן 24, רוצה להתכתב עם נעה בעלת תכונות של עקרת בית נאמ' נה, חיינית (לא שמנמנות) לא יותר מכת 22, חזקת אופי ורצינית.

**יותר מדי רומנים**  
 זאה: — את קראה יותר מדי רומנים ורואה פרטים מסוג זה. העובדה שניכר משלב את רועות בורעות שתיכין, שעיה שאחם חוזרים מן הקולנוע (אחרי איזה סרט?), איננה מוכיחה עדיין שהוא להוט אחריך. היא פשוט משתדל להיות אכירי. אני מניחה שתרגישי פחות טוב אם ית' בק רג את אחותך, (אשמו), ואת תהלכי לצדם כצל. אנוכ, האם אינך בת 16, או משהו בדומה לזה?

**על כל הפונים ארי בכל עניין שהוא, לצרף 500 פרוי-טה בבולים.**

בריטיים כיוון לאובי הגרמני החיילים הבריטיים פצחו בשירת אל מלך נצור. מאות ה"חיילים הארצישראלים, שנמצאו במקום, ניל"ו אליהם בשירת התיקוה.

בעוד אנו שרים, נשמעה יריה בודדת. אחד מחברינו, ילדי גרמניה המערבית, שלף את אקדוחו וירה בעצמו. הוא הכיר את הגרמנים, והעדיף את המוות על השבי.

## ברחת' מן השבי

באפריל 1941 נפלה פלוגתי ב"שבי הגרמנים ב"אי היווני קלמטה. אולם בעברנו ב"רכבת על אדמת יוגוסלביה, בדרך לגרמניה, הצלחתי לברוח עם שניים מחברי ולי הגיע לגבול הירוקני. שם נתן לנו יוני אחד בגדים אורחיים ואיפשר לנו להגיע לסלוניקי. אחד מחברי נתפס, ואני וחברי ה"השני זייפנו תעודות זהות יוניות ויצאנו בסירה, כדי להגיע לתורכיה.



אולם המזל לא האיר פנים. סירתנו פרצה גרמנית הדביקה אותנו וגררה את סירתנו אל החוף, מקום שם נחקרנו קשות על ידי הגסט'טאפו. אבל בסופו של דבר הצלחתי לברוח גם מידי הגסטאפו.

מכאן ואילך היה הכל פשוט. השגריר הבריטי באיסטנבול שלחני לקהיר, שם הצטרפתי לחיל האוויר המלכותי. קיבלתי סירה מנוע גדולה והפלגתי ליוון, כדי לחלץ שבויים ולהביא הספקה לפרטיזנים. הצלחתי למלא את שליחותי ולחזור בשלום. בשווי הייתי אחותי-הצעירה הגבוה.

אריה גוטנברג, חיפה

## האמכטיה היתה העיקר

כאשר נכנסנו, יחד עם המחנה השמיני לעיר טריפולי, אשר ב"לוב, היינו מגר'דליוקנים ומכ"י סים בשיכבה ע"בה של חול ה"מדבר. הבעיה ה"ראשונה היתה, כמובן, להתרחץ ולהתגלה. לקחתי אחד מחברי וי"צאנו לסייר ב"בתיים המפוארים, שנעזבו עליידי האיטלקים. לא עבר זמן רב ומצאנו חדר-אמכטיה מורני, וישבנו לשבול בו.



אולם השכנים האיטלקים, ששארנו במקום, חשבו, כנראה, שבאנו לשדוד ומיהרו להזעיק את השלטונות. בעוד אנו מסבנים את ראשינו, הופיעו שני שוטרים צבאיים והתחילו לחקור למעשינו. אולם לאחר שהסברנו להם את המצב, עזבו את המקום ב"קלם את האיטלקים, שקראו להם, ואנו יכולנו לסיים את טיפול היופי שלנו.

מדרכי פוה, שדה-הארבורג

## טוב המוות מן השבי

בחצות ליל ה-29 באפריל 1941 הצטופפו אלפי חיילי בנות-ה"ברית באי קסטן קלמטה, בקרבת חופי יוון. הגרמני ג'ים הפציצו והפי"גיוז אותנו ללא הרף, ומצבנו היה ככל רע.



בחצות נשמע קולו הרועד של הבריגדיר הבריטי. הוא הודיע על כניעת הצבאות ה"אניות שעמדו בתור סירבו להיכנס לנמל הקישון. ספיר רתח עוד יותר, הודיע כי כל אוניה שתמרה את פיה, לא תקבל כל שירותים בממלכה. התוצאה: שבוע אר'ניות נשארו מחוץ לנמל.

המצב הלך והחמיר. סוכני האוניות, ב"רובם אנשי צ"כ, התכנסו בלישכת-הספנות. בחרו העד חדש, דרשו מספיר לבוא ולחלס את הסיכסוך. שרה-החבורה הזמין תחבר'רה, הפליג צפונה.

ביקורו של השיר במלון ציון החיפאי הסתכם, בעיקר, בשיחה עם יוסף אלמוגי. קיסר-הכיס של פועלי חיפה שפע איומים בלתי-מוסחים: "קרוב לחדאי ששחארי ש"רותי-נמל מאוחדים ירצו למנוע בעד שחארי גביים מלהתחיל בעבודה. כדי למנוע סכנה של שפית-דמים, נצטרך להכריז על סיכ"סוך-עבודה, עד אשר יתפשרו שני הצדדים."

במקרה"ה הגיע למקום מוכיר פועלי-הנמל, אהרן צוקרמן. צעק צוקרמן, איש-סודו של אלמוגי: "במקום קיים סיכסוך-עבודה! העבודה מושבת!" לא הועילו כל הטע'נות. רבי-החובלים של שתי האוניות, ש"הציעו לפרוק את המטענים בכוחות הצהת,



בדיקות אינמלינגציה בבית-ספר תל-אביבי העיקר, בלי בהלח